

## Warm

Ratelend, trok het aluminium rolluik zich een weg omhoog en verdween in de pui. Bij het openschuiven van de vouwdeuren merkte ik dat het op deze laatste donderdag van augustus, buiten even warm was als binnen. De nu al drie dagen durende hittegolf zou tot in het weekend aanhouden, zo was voorspeld. Buurman Jan van “De gezonde Apotheek” reed zijn met vlaggetjes versierde haringkar op de stoep. “Morgen, Dirk, het dooit weer behoorlijk hé? Het wordt vandaag niks, jongen; vrouwen bloot, handel dood.” Middenstandshumor. “Ook goeiemorgen, Jan.”

Bij het uitrijden van het stoepbord “Alle zomerstoffen nu 50%korting” zag ik vanuit mijn ooghoek een jonge vrouw de winkel binnengaan; een vroege klant. In de betrekkelijke koelte van de ochtend is er op warme dagen nog wel wat klandizie, maar naarmate de dag vordert en de warmte toeneemt, wordt het steeds stiller in de winkel en begint het vermoeiende wachten. Terwijl Tineke in het keukentje de koffie zette en Linda met de stofzuiger de eeuwige strijd met het stof aanbond – een stoffenzaak is per definitie ook een stoffige zaak – liep ik naar de jonge vrouw die zichtbaar onwennig door de winkel dwaalde. Op mijn vraag of ik haar ergens mee van dienst kon zijn, antwoordde ze Cruijffiaans: “Ik weet niet wat ik zoek, maar als ik het zie dan weet ik het.” Ik seinde naar Linda dat ze vooralsnog geen initiatief hoefde te nemen en liep de trap op naar mijn kleine kantoortje waar ik de administratie op orde bracht en een kop koffie dronk.

Toen ik een minuut of tien later weer beneden kwam, zag ik dat de vrouw, nu enigszins vertwijfeld zo leek het, nog steeds op zoek was naar wat ze nog niet kende. “Nog niets kunnen vinden?” “Nou, nee; ik... u zult het wat vreemd vinden misschien, maar ik zoek iets om een kist mee te bekleden, een doodskist.” Ze vertelde dat haar negentigjarige moeder in een hospice lag en dat het een kwestie was van dagen. “Toen ze wist datze niet meer beter zou worden, hebben we samen een kist uitgezocht en ik heb beloofd om die te bekleden, maar ik weet eigenlijk niet goed waarmee.” Ze ging ermee akkoord dat ik haar wat wegwijs zou maken in onze winkel en haar enige suggesties zou doen. Eerst nam ik haar mee naar de afdeling satijn en de tafel met damast. ““Nee, dit is niet wat ik zoek... zo koud”. De koele tafzijde en de glanzende moiré’s vielen om dezelfde reden af. “Ik zoek iets warmers.” Bij de tafel met batikstoffen weifelde ze even. “Mijn moeder is Indische weet u, thuis droeg ze nog vaak een sarong.” Toch was ook deze kleurrijke stof uit haar moedersgeboorteland niet wat ze zocht en stilaan begon ik te vrezen dat ik haar niet zou kunnen helpen.

Gaandeweg waren we achter in de winkel aanbeland waar de basisstoffen liggen zoals de denims, het lakenkatoen en de badstof. Nog verder achterin, stond op houten pallets een deel van de nieuwe najaarscollectie. Zoals elk jaar zouden volgende week, de eerste week van september, de zomerstoffen plaatsmaken voor de nieuwe najaarstoffen.

Zichtbaar teleurgesteld, omdat ze niet in haar missie leek te slagen, plofte ze neer op een pallet met mantelstoffen. Gedachteloos streek ze met haar hand over de stof, een zachte beigekeurige, warme Italiaanse mohair. Ze veerde op, verrast, opgetogen!

“Maar... dit is het. Dit is wat ik bedoel. Oh, wat zal ze dit fijn vinden,” ze legde een hand op mijn arm. “Weet u, sinds mijn moeder zestig jaar geleden uit Indonesië in Nederland aankwam, heeft ze het eigenlijk altijd koud gehad. En daarom wil ik zo graag dat ze er straks, op haar laatste reis, warm bij ligt”. Met de warme winterstof in een grote draagtas, verliet ze even later vriendelijk groetend de winkel. In de deuropening draaide ze zich om en keek mij aan. Ze zette de tas neer. Met een sierlijke beweging bracht ze haar handen op borsthoogte samen, de handpalmen en vingertoppen tegen elkaar, en maakte een lichte buiging.

De hittegolf van vorige week heeft plaatsgemaakt voor stormachtig, guur herfstweer dat nu al een paar dagen aanhoudt. Als ik de deur openhoud voor een moeder die met haar natte paraplu in gevecht is en tegelijk probeert haar krijsende peuter in de buggy naar binnen te duwen, hoor ik een

harde klap. Een rukwind heeft het stoepbord "***De nieuwe najaarscollectie is binnen!***" tegen de grond geslagen. Ik sprint naar buiten, zet het ding overeind en rijdt het onder de overkapping. De hele actie duurt nog geen halve minuut, maar de regen heeft mijn overhemd al doorweekt.

Net als ik weer naar binnen wil gaan, zie ik van links een grote, grijze limousine stapvoets mijn kant op komen; de driehoekige bumpervantjes strak in de wind. Met de deurkruk in de hand blijf ik even staan.

Als de wagen bijna ter hoogte van de winkel is, zie ik hoe aan de passagierskant een hand met een witte zakdoek de beslagen ruit schoonveegt. Achter het betraande glas verschijnt haar gezicht. Ze glimlacht naar mij en neigt, heel even, licht haar hoofd.

Als vanzelf breng ik de handen op borsthoogte samen, de handpalmen en vingertoppen tegen elkaar en maak een lichte buiging.

*Dirk Hofstra Tweede prijs*